

Nihayet...

Sevgili Meslekdaşlarım,

Meslek camiamızın, bir müddetten beri gerek idarî ve gerekse ilmi bakımlardan bir naşiri efkârdan mahrum olduğunu hep biliyoruz.

Bundan tam bir yıl evvelki büyük Kongremizde bu eksliğimizin giderilmesine karar verilmiş olmasına rağmen ruhsat ve teşkil işleriyle, kâğıt ve diğer yığın teferruatın giderilmesi ancak şimdi mümkün olabildi.

Şahsım hariç, üç dört idealist meslekdaşın yükünü omuzlarında götürmek suretile başladıkları bu mütevazi mevkutenin, gelecekte muntazaman neşri suretile varlığının idamesi meslek için muhakkak ki hem hayırlı olacak ve hem de sahamızdaki büyük bir boşluğu kapatmış bulunacaktır.

İlk nüshasını münhasıran Kongrelerimize ait zabıtlara tahsis ettiğimiz "Türk Eczacıları Birliği Mecmuası"nın müteakip sayıları kısmen idarî ve kısmen ilmi yazıları ihtiva edecektir.

Bu itibarla yapıcı olduğuna inandığımız tenkitlerimizin, birçok müşkülâtı yenerek çıkarılan bu naçiz başlangıç nüshasına göre değil müteakip nüshalara göre olmasını canı gönülden dileriz.

Mesleğimize bir hizmette bulunmak gayesinden başka hiç bir iddiası olmayan yeni mecmuamızın, eski mükemmelleri seviyesine ulaşabilmesini temenni ve teşvik ve irşadlarınızdan bizi mahrum bırakmamanızı istirham ederim.

Halit Tüzüner

— M e c m u a m ı z —

Eczacı Vâhid Demirkan

“Türk Eczacılar Birliği Mecmuası” çıkıyor.

Bütün ilgililer ve ilgilenecek olanlar için ömrü boyunca hayırlı ve ömrü tükenmez olsun.

Bekliyoruz zaten. Gözlerimiz yoldaydı. Şüphesiz ki, meslek ve meslektaş seviniyoruz, sevineceğiz. Bir eksliğimize daha kavuştuk diye.

Yaşayan ve şekillenmiş varlıklar, hele bazı hallerile gelişirlerse, sessiz, sedasız, dergisiz ve mecmuasız, eski tabiri ile “nâşiri-efkâr” sız olamıyorlar. Sahiden de olamazlar.

Varlık için yazı ve yayın bir nevi nabız olmasa bile, her halde bir nevi beyindir. Veyahut bir arada her ikisidir. Bunlarsız yaşamak olur mu? Böyle bir şey artık düşünülebilir mi? Pek yavan ve sudan ve havadan olur doğrusu. Ortalığı ve ilgilileri merak sarar. Varlık ne düşünüyor? Ne yapabiliyor? Zinde mi, dertli mi, hasta mı? şeklinde daimî bir merak...

Malûmıya, yaşamak bir mazi, bir ortalık bir de istikbal işi. Bu mazi, bu hal ve bu istikbal bilinmeli, sezilmeli; görünmeli ve görülmeli.

Evet bunlar olmalıdır ki, geçen, hâsıl olan ve hazırlanan kaderin kayıp ve kazançları meydana çıksın; ibret ve tahminlere, ictinap ve hamlelere, daha faydalı himmetlere; meslekî basiretlere ve basiretin istediği davranışlara yol açılsın.

Daha kuvvetli ve cevval; daha sesli ve renkli bir yaşayışa ihtiyacımızı gizlemek günah olur. Mutlaka her bakımdan daha iyi günler bekliyoruz. Bu istikamette çabalanıp çabalanmadığımızı bize “Mecmuamız” bildirecektir.

Dilerim ki, onu geliştirecek gayretler esirgenmesin. O, yalnız Merkez Heyetinin değil, bölgelerin de fikir yuvası, çeşitli faaliyetlerin aynası olsun. Yalnız, zorlanmış dört beş kişinin himmetine bağlı kalmasın. Ahenkli ve tereddütsüz adımlar atsın. Fakir yüzlü, fakir içli olmasın. Verilen bir sadakanın değil de, görülen ve iğten görülen bir vazifenin eseri olsun. Çıkışları topal bir iniltiye değil de, can dolu bir “hey hey” e benzesin. Bin ve daha ziyade meslekdaşın ahenkli yankılarını toplayan bir kubbe olsun ve sedalar baki kalsın. Hele Allahım hele, sadece bir ilân keşkülü olmasın!

Meslekî Türk basını içinde, tezine köklü bir ün alsın.

Evet aziz ve değerli müteşebbisler, sayenizde nabzımızın attığı ve beynimizin işlediği düpedüz görülsün.

4. XII. 957

Eczacı Vâhid Demirkan